

ΤΑ ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΕΝΔΟΞΩΤΕΡΑ ΖΩΑ

Η ΛΥΚΑΙΝΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ
'Η αιώνια πόλις ευγνωμονούσα έχει στήσει πρό 2000 ετών άδράντα τη λύκαινα, ή όποια εγαλούχησε τους δυό ίδρυτάς της το Ρωμύλο και το Ρώμο.

Πώς ό Μ. 'Αλέξανδρος έδάμασε τó Βουκέφαλο. 'Ο Δαρτεϊός γίνεται βασιλεύς χάρις στέ άλογό του! Τό άλογο τού Καλιγούλα πού γίνεται συγκλητικέσ και άρχιερέυς τών Ρωμαίων!... 'Ο 'Ερρίκος ό ΙΥ και τ' άλογό του. Ένα ξεροτρωμένο άνεκδοτο. Τό άλογο στέ όποιο έδεσαν τó Μαζέππα. Τό μαιουαλειό τής γατος τής Μεγάλης Αικατερίνης. Τί έγινε τó μανίκι τού Μωάμεθ. Μιά άρραία παράδεςις τών Μουσουλμάνων. 'Ο χαϊδεμένος έλέφας τού 'Ερρίκου ΙΥ. Τό λεοντάρι τού 'Ανδρέκλέους. 'Αγαθοεργία πού δέν ξεχνιέται. 'Η λύκαινα πού γαλεούχησε τó Ρωμύλο και τó Ρώμο.

Γιά πόσους ανθρώπους ή δόξα δέν εινε ή μοναδική επιθυμία τής ζωής τους και πόσοι δέν πεθαίνουν από άπελπισία επειδή δέν βλέπουν νά πραγματοποιοιείται αυτό τους τó όνειρο! Και όμως ύπόρχουν ζωά τά όποια έγιναν πανένδοξα και άποθανάτισαν τόνόμά τους χωρίς άσφαλώς νά τó επιδιώξουν ποτέ τά ίδια. Τό γένος τών ζώων, έχει όσας και τó άνθρώπι-

μέ περηφάνεια. 'Αλλά και ό 'Αλέξανδρος δέν τó αγαπούσε λιγώτερο. Σέ μία μάχη ό Βουκέφαλος έπεσε στέ χέμα τών εχθρών. 'Αμέσως ό κύριός του, έγνωστοποίησε σ' αυτός ότι άν άγγιζαν έστο και μία τρίχα του, θά ξεροτρωμένο όλο άνεκδοτο. Τότε έκείνιο τού τόν έστειλαν πίσω φορτωμένον μόλιστα μέ δώρα. 'Όταν έψόφησε ό Βουκέφαλος ό κύριός του τόν εκήδευσε μέ όλες τής επικήδειες τιμές και ίδρυσε κοντά στέν τόφο του μία πολιτεία, τήν όποια, για νά διαιωνιστó τó όνομά του, τήν όνόμασε Βουκεφαλία.

Τίς ίδιες τιμές έκανε και ό βασιλεύς τών Περσών Δαρτεϊός στέν άλογο του. Τού άξιζαν όμως τέτοιες τιμές, γιατί σ' αυτό χροστούσε τó στέμμα του. Εινε γνωστό από τήν ιστορία ότι, πριν γίνη βασιλεύς ό Δαρτεϊός, πολλοί μνηστήρες, διαμφοβητούσαν τόν Περσιόκθρόνο' επειδή όμως μέ τίς φιλονεικίες τους δέν κατέληγαν σε κανένα άποτέλεσμα, συμφώνησαν ν' αναγορευθί βασιλεύς έκείνος τού όποιοιού τó άλογο θά χαιρετούσε πρώτο μέ τους χρομετισμούς του τήν άνατολή τού ήλιου. Πράγματι έτσι έγινε: τó άλογο τού Δαρτεϊου χαιρέτισε πρώτο τόν ήλιο και ό Δαρτεϊός έγινε βασιλεύς.

πινο, τó πανθέντο του και τούς «ένδόξους του... άνδρας».

Μά, άλλοίμονο! και στέ ζωά, όσας και στέους άνθρώπους, ή δόξα δέν στεφανώνει όσα πραγματικώς εινε άξιά τής: πολλά ζωά έγιναν άδράντα, όχι για τίς άνδραγαθίες τους και τίς καλές τους πράξεις, αλλά για τή θηριωδία τους.

Τίς περισσότερες φορές ή τύχη και ή εύτυχεις περιστάσεις γίνονται άφορητή για νά άποκητή κανείς μία φήμη. 'Ετσι και μέ πολλά από τά ένδοξα ζωά ή δόξα τους δέν ήταν παρά ή άντανάκλασις τών κυριών των, πρᾶγμα πού άποδεικνύει άληθινό τó στέιχο ένός ποιητῆ πού λέγει ότι «ή φίλια ένός μεγάλου άνδρός είν' ένα δώρο τών θεών».

Στήν κατηγορία τών ζώων αυτών ύπάγεται και ό Βουκέφαλος τού Μ. 'Αλέξανδρου. 'Ηταν ένα θεσσαλικό άλογο ύπέροχο, αλλά άδάμαστο. 'Απάνω στέ στήθος του εχε μία άσπρη βούλα πού έμοιαζε μέ κεφάλι βοδιού, από τήν όποια έπήρε και τó όνομά του. Πρό τού 'Αλέξανδρου κανείς δέν εχε κατορθώσει νά τó καβαλλήση. 'Όστούσ ό 'Αλέξανδρος στοιχημάτισε ότι θά τó εδάμαζε και, μία μέρα, πήδηξε άπάνω του και, άρπάζοντας τά χαλινάρια, τού έστριψε τó κεφάλι πρός τόν ήλιο για νά τόν τυφλώση τó φώς του. Τό άλογο ξεφνιασμένο άνασηκώθηκε στέ πιανά του πόδια και άρχισε νά κλωτσάη. Μά ό τολμηρός καβαλλάρης του, χαλαρώνοντας τά ήνια, τού έχωσε τά σπυρούνια του στέ πλευρά του και τó άφησε νά έξορμηση πρός τήν άπέναντι πεδιάδα πού άπλωνότανε μπροστά τους.

'Από έκείνη τήν ήμέρα ό άδάμαστος Βουκέφαλος εχε δαμαστεί και μία βαθεία φίλια συνέδεσε τó άλογο μέ τó νικητή του. 'Όστούσ μόνο τόν 'Αλέξανδρο ήθελε για καβαλλάρη του' κάθε άλλον πού θά τολμούσε νά τόν καβαλλήση, τόν γρόμιζε και τόν έσκότωνε. Μόλις έβλεπε τόν κύριό του γονάτιζε μπροστά του κ' έπειτα άνασηκωνόταν χρομετίζοντας

Η ΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ,κατά τόν πίνακα τού 'Ιταλού ζωγράφου Καστιλιόν.
'Ο μετέπειτα βασιλεύς τών Περσών Κύρος εγκατελείρηθι λίγες ώρες μετά τή γέννησή του σ' ένα έρημο βάσος, κατόπιν διαταγής τού πάππου του 'Αστύαγου, στέν όποιο ό χρημοσί εχαν προειδή ότι τó ήλιο θά τόν ξεβροτίζε μία μέρα. Μέσα στέ δόσος αυτό βρήκε τόν Κύρο ή σκέλη ένός βοσκού, ή όποια και τόν εγαλούχησε.

Η ΤΙΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΖΕΠΠΑ, κατά τόν πίνακα τού ζωγράφου Τσέκα.
'Ενας εύγενής Πολωνός τής Οθωμανίας, ό Μαζέππας, επειδή εχε προσβάλει κάποιον άρχοντα, τιμωρήθηκε μέ τόν πιο βάρβαρο τρόπο. Τόν έδεσαν όλόγυμνο άπάνω σ' ένα άγριο άλογο, τó όποιο, μαιουαμένο, άρχισε νά κολπάη μέσ' απ' τίς στέπες. 'Όταν ό Μαζέππας κατώρθωσε νά λύση τó δεσμά του ήταν πιά ήμισθανής.

Τά άλογά αυτά βέβαια ήσαν ήρωικά και εύγενή σάν τους βασιλικούς αναβάτες των και άξιζαν κάθε τιμή. 'Ασφαλώς όμως μόνο ένας τρελλός θά μπορούσε ν' άξιώνη για τó ζώο του τέτοιες τιμές, σάν έκείνες μέ τίς όποίες ό Αυτοκράτορ τής Ρώμης Καλιγούλας άπαιτούσε νά δοξάζουν τó άλογό του, τόν «'Ιστυάτους». 'Όλοι μας έξορμη μέ τίς τρέλλες διασκέδες ό αυτοκράτορ αυτός, τού όποιοιού τó έξημμένο λογικό εφεύρισκε κάθε μέρα και μία καινούργια παραδοξότητα, τήν όποια πραγματοποιούσε άμέσως. Για τó άλογο του εχε χτίσει σταύλους από μαρμαρο και περφυρα. Σέ λίγο όμως τού παρεχώρησε ένα άνάκτορο, πλουσιώτατα έπιπλωμένο, μέσ' στέ όποιο τó έβαλε νά κατοικήση. Κατόπι τó όνόμασε συγκλητικόν και τó έντυσε μέ τó λευκό μανδύα τών Ρωμαίων συγκλητικῶν κεντημένον μέ μετάξια και πορφύρες. Τού έδωσε για τήν ύληρεσία του δεκάδες δούλων, έξωματικους και μία όλόκληρη τιμητική ακολουθία. Τό άλογο τού Καλιγούλα έδινε και γεύματα, στέ όποια ό κύριός του προσκαλούσε τά σπουδαιότερα πρόσωπα τής Ρώμης. Στέ γεύματα αυτά κάθε προσκεκλημένος μόλις έφτανε, έπρεπε νά γονατίση μπροστά στέ άλογο και ν' άγγίξη μέ τó μέτωπό του τó πέλαμα τού ποδιού του' έπειτα στέ τραπέζι, έδιναν στέ άλογο νά φάη κριθάρι μέσα σε πιάτα από φλίντισι και κρασί μέσα σε χρυσά κύπελλα. Αφού έτρωγε τó άλογο, τότε ό Καλιγούλας έπαιρνε τó πιάτο ή τó κύπελλο και τά άποφάγια τού ζώου μέ τά έδινε για νά τ' άποτελειώση σε όποιον έκρινε άξιο αυτής τής τιμής.

Μία μέρα ένας προσκεκλημένος πού γενναίος απ' τους άλλους, καθώς τού έκανε τήν... τιμή αυτή ό Καλιγούλας και τού πρόσφερε τó κύπελλο τού άλόγου του για νά πιη όσα κρασί εχε άφήσει έκείνο, τó πήρε και, πετών-

τας το, τὸ ἔσπασε στὸ κεφάλι τοῦ ζώου. Ὁ Καλιγούλας, πελιδνὸς ἀπὸ τὴ μανία του, διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν μασιγῶσουν. Ἐπειτα διέταξε νὰ γονατίσῃ μπρῶς στὸ ἄλογο καὶ νὰ τοῦ ζήτησῃ συγγνώμη. Μὰ ἐκείνις ἀρνήθησαν. Ἀμέσως ὁ αὐτοκράτορας ἐκάλεσε τὸ δῆμιον, ὁ ὁποῖος ἀποκεφάλισε ἐπὶ τόπου τὸν εὐγενῆ. Τὸ κεφάλι τοῦ κόλλησε μπρῶς στὰ πόδια τοῦ ἄλογου.

Σὲ λίγες μέρες ὁ Καλιγούλας ὠνόμασε τὸ ἄλογο τὸν μέγα ἀρχιερέα καὶ ἀνήγγειλε τοὺς Ῥωμαίους τὴν πρόθεσή του νὰ τὸν προσλάβῃ ὡς συναυτοκράτορα. Μὰ ἡ Ῥώμη εἶχε βαρεθῆ καὶ νὰ διοικεῖται ἀπὸ ἓνα ἄλογο καὶ ὁ κύριός του δὲν ἄργησε νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ ὅλες τὸν τίς τρέλλες. Μιὰ μοχαιρὶ ἀπ᾽ ἄλλου ἔτιν ἰκουμένη ἀπὸ τὸν ἐπικλίνοντα αὐτὸ μανιακόν. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλογο ἡ ἱστορία δὲν μᾶς λέει τί ἀπόγινε μετὰ τὸ φρόν τοῦ κυρίου του. Μὰ χωρὶς ἄλλο θὰ πέρασε τίς ὑπόλοιπες ἡμέρες του γυρίζοντας τὴ μυλόπετρα σὲ καμμιὰ ἀγορκία τῶν περιχώρων ἢ τραβώντας τὰ πλοῖα στὶς ὄχθες τοῦ Τιβέρους. Θλιβερῆ ἀνταπόδοσις ὑστερ' ἀπὸ τόση δόξα!

Δὲν πρέπει νὰ παραλείψουμε ν' ἀναφέρουμε, μετὰ τῶν περιφημῶν ἄλογων, καὶ τὸ ἄλογο τοῦ «καλοῦ βασιλέως» τῆς Γαλλίας Ἐρρίκου τοῦ IV, πρὸς τὸ ὁποῖο ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς ἔτρεφε ἀληθινὴ λατρεία. Ὅταν τὸ ἄλογο αὐτὸ ψόφησε, κανεὶς δὲν ἐτολμούσε ν' ἀναγγεῖλαι τὴν κακὴ εἰδήσιον στὸ βασιλεῖον, γιὰ τὸ ὅτι ἀφοβόντουσαν τὴν ὀργὴν του. Τέλος οἱ αὐλικὸι τράβηξαν κλῆρο καὶ ἡ τύχη κατεδίδασκε τὸν πιὸ πονηρὸ ἀπ' αὐτοῦς γιὰ νὰ πῆ στὸ βασιλεῖον τὸ ἀσχμιο νέον. Ὑκεῖνος τότε παρουσιάστηκε στὸν Ἐρρίκον καὶ μετὰ τῆς συνηθισμένης ὑποκλίσεως, τοῦ εἶπε :

- Ἀλλοίμονο! Μεγαλειότατε, τὸ ἄλογο σας...
- Πῶς; Τί; φώναξε ὁ βασιλεῦς, τὸ ἄλογο μου...
- Τὸ ἀγαπημένο σας ἄλογο, ἐξακολούθησε ὁ αὐλικὸς τὸ ὄρατο σας ἄλογο, τὸ δατυχισμένο σας ἄλογο...
- Τί θέλεις νὰ πῆς; φώναξε ὁ βασιλεῦς, γιὰ τὸ μού μιλάς πιὸ καθαρὰ; μήπως ψόφησε τὸ ἄλογο μου;
- Ἄχ! Μεγαλειότατε! εἶπε τότε ὁ εὐγενῆς. Ναὶ ψόφησε...

Ἀλλὰ δὲν σᾶς τὸ εἶπα ἐγὼ, ἔσως τὸ εἶπατε... Ὁ βασιλεῦς, παρ' ὅλη τὴ θλίβῃ του, ἄρχισε νὰ γελάει καὶ ἐταῖ ὀργὴ του δὲν ἔσπασε στὸν ἀγγελιοφόρο τῆς κακῆς αὐτῆς εἰδήσεως. Μεταῦθ ἐπὶ ἱστορικῶν ἄλογων περιήρω ἐνε καὶ τὸ ἀγριο κεινὸ ἄλογο ἀπάνω στὸ ἴπιο ἔδωσαν τὸν εὐγενῆ Πολωνὸν Σταμίνο Μαξέπκα, ὁ ὁποῖος ὑστερ' ἀπὸ μιὰ καταληκτικὴ διαδρομὴ τοῦ ξεφρονασμένου ζώου μέσ' ἀπ' τὶς στέπλες, κατώρθωσε ν' ἀνασηκώθῃ καταματωμένος καὶ ἡμιθανής. Ὁ λόρδος Βύρων καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἀποθανάτισαν σὲ στίχους τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ περιπέτειον, ἢ ὁποῖα δημοσιεῦθηκε ἄλλοτε στὸ «Μπουκέτο».

***

Μὴν νομίσατε ὅμως, ὅτι μόνον τὰ ἄλογα ἦσαν οἱ εὐνοοῦμενοι τῆς δόξης. Καὶ ἄλλα ζῶα ἔγιναν πολλές φορὲς ἀνά τοὺς αἰῶνας ἐξ ἴσου ἔνδοξα καὶ περιφήμα.

Μέσα στοὺς αὐτοκρατορικοὺς κήπους τοῦ Τσαρκοῦ Σέλο τῆς Ῥωσίας, ὁ ἐπισκέπτης ξαφνιάζεται βλέποντας στὴν ἄκρῃ μιᾶς δειντροστοιχίας ἓνα μεγαλοπρεπὲς μανουαλετὸ μὲ τὴν ἐπιγραφὴ αὐτῆ:

Ἐδῶ ἡ Ζεμίρα πέθανε καὶ ἡ Χάρες ὅλες ποῖπει λουλούδια νὰ σκορπίζοντε στὸν τάφο πού τὴν [οκέπει.

Τὸ δίστιχο αὐτὸ τὸ συνέθεσε ὁ κόμης γνὲ Σεγκνὸ, πρεσβευτῆς τῆς Γαλλίας στὴν Πετρούπολιν, κατὰ παρακλήσιν τῆς αὐτοκρατορῆρας Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης, τῆς ὁποίας ἡ Ζεμίρα ἦταν ἡ ἀγαπημένη τῆς γάτα.

Ἐπίσης ὅλοι οἱ Μουσουλμάνοι τιμοῦν καὶ σέβονται τὴ γάτα τοῦ Μωάμεθ γιὰ τὸ ἐξῆς λόγο: Μιὰ μέρα ὁ Προφήτης ἔφτασε σὲ μιὰ μεγάλη θερησκευτικὴ τελετὴ στὴν ὁποία θὰ προέδρευε ντυμένος ἀλλόκοτα. Τὸ δεξιὸν τοῦ χεοῦ ἔβγαυε ἀπὸ τὸ πλούσιο ρούχο, τὸ ὁποῖο φοροῦσε χωρὶς νὰ ὑπάρχει μανικὴ καὶ τὸ σκεπάσῃ. Οἱ πιστοὶ βλέποντας τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἐνὸς μανικιοῦ ἀπὸ τὸ ρούχο ἄρχισαν νὰ σιγοψιθυρίζον καὶ νὰ τὴν σχολιάζον. Τότε ὁ Μωάμεθ, λαβαίνοντας τὸ λόγο τοῦ εἶπε :

— Μὴν ξαφνιάζεσθε, ἀδελφοὶ μου, ἀπὸ τὸ παράδοξο ντυσῆμό μου... Ἐτοὶ ἔπρεπε νὰ ντυθῶ, γιὰ τὴν στιγμὴν πού ἀρχισα νὰ ἐτοιμάζομαι γιὰ νὰ ἐρθῶ ἐδῶ πέρα, βοήκα τὴν πολυαγαπημένην μου γάτα, ξαπλωμένην καὶ ἀποκοιμισμένην ἀπάνω στὸ ἓνα μανικὶ τοῦ ρούχου μου. Γιὰ νὰ τὸ πάρω, θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνησυχίσω καὶ νὰ τὴν ἐυπνήσω. Ἄντι ὅμως νὰ κάνω αὐτὸ ἐπρότιμῆσα νὰ πάρω ἓνα ψαλλίδι καὶ νὰ κόψω τὸ μανικὶ ἀπάνω στὸ ὁποῖο κοιμόταν ἡ γάτα μου ἀφήνοντάς τὴν εἶσι στὴν ἡσυχία τῆς...

— Ἀπὸ τὴ στιγμὴν ἐκείνην ἡ γάτα τοῦ Προφήτου γίνηκε ἔνδοξον. Περιήρωμος ἐπίσης ἦταν καὶ ὁ ἔλεφας τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου XIV. Ποτὲ πρὶν ἀπ' αὐτὸν δὲν εἶχαν δεῖ ἐλέφαντα στὴ Γαλλία ἐκτὸς ἀπὸ κεινὸν πού ἔχρησε στὸν Καρολομάγνον τὸ 802 μ. Χ. ὁ Χαλιφῆς Χαροῦν ἄλ Ρασιῖν καὶ τοῦ ὁποῖου οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς ἀναφέρουν ἐκτενῶς τὸ θάνατον, ὅπως θὰ ἐκᾶναν γιὰ ἓνα ἐξαιρετικὸν σημεῖον πρόσπο. Ὁ ἔλεφας τοῦ Λουδοβίκου XIV προσεπρόθη σ' αὐτὸν ὡς δῶρον ἀπὸ τοὺς Πορτογάλλους τὸ 1668. Προήρχετο ἀπὸ τὸ Κογκὸ καὶ ἦταν τότε τεσσάρων χρό-

νων. Τὸν ὠδήγησαν στοὺς σταύλους τῶν Βερσαλλίων ὅπου ἐξήση δεκατορία χρόνια. Δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς αὐλικούς. Μόλις ὁ βασιλεὺς τὸν ἐπλησίαζε καὶ τὸν ἐχάιδευε, ἀρχίζε νὰ βγάξῃ μυκηθμούς χαράς καὶ νὰ τοῦ κἀνῃ μὲ τὴν προβοσκίδα τοῦ ἓνα σωρὸ φιλικῆς ἐκδηλώσεως. Ὁ βασιλικὸς ἔλεφας ἔγινε ἀμέσως διάσημος μέσ' στὸ Παρίσι καὶ οἱ πιὸ μεγάλοι ζωγράφοι τῆς ἐποχῆς διαφιλονεικοῦσαν μεταξὺ τους τὴν τιμὴ νὰ τοῦ κάνουν τὴν εἰκόνα του.

Καίθεμιόν ἀπὸ τὴν εὖνοια τοῦ βασιλέως, δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ ἐπικλίνοντος. Κάποτε πού νόμισε ὅτι ἓνας ὑπηρέτης δὲν ἐτήρησε ἀπέναντί του τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν, τὸν ἄρπαξε μὲ τὴν προβοσκίδα του, τὸν στριφογύρισε στὸν ἀέρα καὶ τὸν συνέτριψε πετώντας τὸν καταγῆς.

***

Ἄς ἔρθουμε τώρα καὶ στὰ ἔνδοξα λιοντάρια.

Μιὰ μέρα σ' ἓνα Ῥωμαϊκὸ ἀμφιθέατρο (*) ἓνα λιοντάρι βρέθηκε ἀπέναντι σ' ἓνα δοῦλο, τὸν Ἄνδροκλῆ, ὁ ὁποῖος κάποτε τοῦ εἶχε περιποιηθῆ στὴν ἐρημὸν μιὰ πληγὴ πού εἶχε στὸ πόδι. Εὐγνωμονώντας τὸν εὐργέτη του τὸ θῆριον, ἀντί, ὅπως περιμένασ οἱ θεαταὶ νὰ ριχθῆ ἀπάνω του καὶ νὰ τὸν κατασπαράξῃ, ἄρχισε νὰ τοῦ γλείφει τὰ χεῖρα. Ὁ λαὸς γεμάτος θαυμασμὸν ἀπελευθέρωσε τὸν Ἄνδροκλῆ καὶ τοῦ χάρισε τὸ λιοντάρι. Ἀπὸ τότε ἐβλεπαν τὸν ἀνθρώπον καὶ τὸ θῆριον νὰ περπατοῦνε πλάι-πλάι στοὺς δρόμους.

Κατὰ τὸ 1536, τὸ Βουένος—Ἄφρες πολιορκεῖτο ἀπὸ τοὺς Ἰνδοῦς. Ὁ διοικητῆς τῆς πόλεως εἶχε ἀπαγορευμένη ἀσπίθως τὴν ἐξέοδο ἀπὸ τὴν πόλιν παρ' ὅλη τὴν πεῖνα πού ἐμάστιζε τοὺς κατοίκους. Μιὰ γυναίκα ὄμως, παραβιάζοντας τὴ διαταγὴ αὐτῆ, κατώρθωσε νὰ πάη σ' ἓνα κοντινὸ δάσος γιὰ νὰ βρῇ ἄγριους καρπούς καὶ νὰ χορτάσῃ μ' αὐτοὺς τὴν πεῖνα τῆς. Ἐκεῖ μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, συνάντησε μιὰ ἀρρωστητέ λείανα, ἢ ὁποία βλέποντας τὴ γυναίκα, ἄρχισε νὰ στεναχθῆ σὰ νὰ τὴν ἰκέτευε νὰ τὴν βοθηθῇ. Ἡ γυναίκα πού ἦταν θαρραλέα, πλησίασε τὴν ἀρρωστητέ λείανα, τὴν περιποιήθηκε καὶ τὴν θεράπευσε. Ἀπὸ τότε ἡ λείανα τῆς κουβαλοῦσε καθὲ μῆρα τὴν ἀπαραίτητη τροφὴ τῆς. Ὅστος ἡ φτωχὴ γυναίκα θέλησε νὰ ξαναγορίσῃ στὴν πόλιν. Μὰ, στὸ δρόμο, τὴν ἐπιασε μιὰ περίτολος στρατιωτικῶν. Τὴν παρουσιάσαν στὸν διοικητῆ, ὁ ὁποῖος τὴν κατεδίδασκε νὰ τὴν δέσουν σ' ἓνα δέντρο, γιὰ σὸ ἴδιο δάσος ὅπου εἶχε καταφύγει, μὲ νὰ τὴ θηρία. Ὑστερ' ἀπὸ δύο μέρες πῆγαν νὰ δοῦν τί εἶχε ἀπογίνει: Τὴ βοῆξαν ζωντανή, ἐπὶ τὴν προστασία τῆς λείανας, ἢ ὁποία ἀκούγοντας τίς κραυγῆς τῆς εἶχε τρέξει μὲ τοὺς λεοντιδεῖς τῆς κοντὰ στὸ δέντρο τῆς καὶ δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ κεῖ ὡς ὅπου ὁ διοικητῆς, συγκινηθεῖς, χάρισε τὴ ζωὴ στῆ φτωχὴ γυναίκα. Ὅλτος καὶ ἡ λείανα τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας δὲν εἶνε ἀξία λιγώτερον θαυμασμοῦ. Ὅχι μόνον δὲν κατεβρόχθησε τὸν Ῥωμιλὸν καὶ τὸ Ῥῶμο, τοὺς ὁποῖους βόηκε ἀφημένους στὶς ὄχθες τοῦ Τιβέρους, ἀλλὰ τοὺς ἔθρεψε μὲ τὸ γάλα τῆς καὶ τοὺς ἐμεγάλωσε. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ μπρούντζινο ἀγαλμὰ τῆς ὑψώνεται πρὸ 2,000 ἐτῶν, πάνω ἀπὸ τὴν εὐγνωμονοῦσα Ῥώμη.

Ἐταὶ καὶ ὁ Κύρος ὁ βασιλεῦς τῶν Περσῶν, ἐγκαταλειφθεὶς λίγες ὥρες μετὰ τὴ γέννησί του σ' ἓνα ἐρημὸν μέρος, κατόπιν διαταγῆς τοῦ πάππου του Ἀστυάγου, στὸν ὁποῖον οἱ χρεσμοὶ εἶχαν πῆ ὅτι ὁ ἐγγονός του θὰ τὸν ἐξεθρόνιζε μιὰ μέρα, σὴθηκε ἀπὸ τὴ σκύλα ἐνὸς βοσκοῦ, ἢ ὁποία τὸν ἐγαλοῦχισε καὶ τὸν ἐπεριποιήθηκε μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ κυρίου τῆς.

Ἐταὶ καὶ ὁ Κῦρος ὁ βασιλεῦς τῶν Περσῶν, ἐγκαταλειφθεὶς λίγες ὥρες μετὰ τὴ γέννησί του σ' ἓνα ἐρημὸν μέρος, κατόπιν διαταγῆς τοῦ πάππου του Ἀστυάγου, στὸν ὁποῖον οἱ χρεσμοὶ εἶχαν πῆ ὅτι ὁ ἐγγονός του θὰ τὸν ἐξεθρόνιζε μιὰ μέρα, σὴθηκε ἀπὸ τὴ σκύλα ἐνὸς βοσκοῦ, ἢ ὁποία τὸν ἐγαλοῦχισε καὶ τὸν ἐπεριποιήθηκε μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ κυρίου τῆς.

(*) Στὰ Ῥωμαϊκὰ ἀμφιθέατρα, ὡς γνωστόν, ἔθριγαν δούλους, χρεστανούς καὶ αἰχμαλώτους τοὺς ὁποῖους κατασπαράζαν τὰ θηρία ἐνῶ οἱ Ῥωμαῖοι διασκεδάζαν.

Ο ΛΕΩΝ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΚΛΕΟΥΣ (Πολὴ γκραβούρα)

Ὁ Ἄνδροκλῆς περιποιήθηκε μέσα σὸ δάσος τὴν πληγὴ ἐνὸς λείανος, ὁ ὁποῖος κατοπιν, εὐγνωμόν, τοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ (Εἰκόνα τοῦ ζωγράφου Κισαίνο). Ἡ ὄρατα αὐτῆ συνθέσεως παριστάνει τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον τὴν στιγμὴν πού δαμάζει τὸν ἀδόξου Βουκεφάλου.